

Кжщичката на Игната, неговия плѣвникъ, обора и кладенеца бѣха заобиколени съ високи снѣжни прѣспи. Бѣше тихо. Арапко спѣше при обора.

Плячката. — Вълчицата се изкачи по прѣспата надъ обора и почна да разгрибва сламениятъ покривъ съ лапи и муцуна. Сламата бѣше прогнила и слаба, тъй че вълчицата насмалко щѣше да се строполи вжтре. Изведнѣжъ ѝ замириса на топла пара, на торъ и овче млѣко. Долу въ обора нѣжно заблѣя ягънце. Като скокна презъ дупката, вълчицата падна на предни нозе и на гърдитѣ си върху нѣщо меко и топло, навѣрно върху овенъ. Въ това време нѣщо залая въ обора и се чу тънъкъ прекъснатъ гласецъ; овцетѣ избѣгаха къмъ стѣната, а уплашената вълчица улови първото нѣщо, което ѝ се падна на жбитѣ и избѣга навънъ.

Тя тичаше съ всички сили. А въ това време, Арапка, като подуши вълка, нададе силенъ лай, кокошкитѣ разкряхаха, и Игнатъ излѣзе вънъ и насъска кучето. Той свирѣше като машина и после — ху-ху-ху ху! . . . И горското ехо повтори всичкия тоя шумъ.

Измамена. — Когато малко по малко всичко утихна, вълчицата се успокои и забележи, че плячката, която държеше въ жбитѣ си и влачеше по снѣга, бѣше по-тежка и като чели по-твърда, отколкото бивать презъ това време ягнетата, па и миризмата ѝ като че ли бѣ по-друга и се чуваха нѣкакви чудни звукове. Вълчицата се спрѣ, сложи товара си на снѣга, за да си отпочине, и почна да яде, но изведнажъ отскокна съ погнуса. Това не бѣше ягне, а кученце, черно, съ голѣма глава, едра порода, и съ бѣло крѣгче на цѣлото чело, каквото имаше Арапка.